

Андрэй Паўлухін

...Досьць кідаць насвай.

Кідайце зоры...

Загрузіце сябе ў нябёсы

Фантастычныя апавяданні

METRO

На начым кніжным кірмашы было нешматлюдна. Яўген блукаў па гулкай пустаце (сэнсавай і прасторавай), узіраўся ў стэлажы з імёнамі й назвамі, удрукаванымі ў глянцевыя вокладкі. Пялевіна ён знайшоў адразу – побач з Павічам і Муракамі. Прыемна аформлены зборнік ранніх рэчаў, практычна ўсё Яўген ужо чытаў.

— “Пакалення” няма?

— Сёньня не завезылі, — адказаў хлопец, якога Яўген пра сябе называў “студэнтам-архітэктурам”, што падрабляе на летнюю паездку ў Еўропу. З іншага боку, ён мог быць музыкам, мяжа жаданняў якога – саксафон ці сэмплер, каб зводзіць у адно Бетховена і ляскат фабрычных механізмаў. Мабыць, гэткую ад-

знаку абумовіў электронна-мінімалістычны ручаёк, што ліўся з FM-прыёмніка.

Увагу прыцягнула кішэннага фармату брашура — “Даведнік па метрапалітэне”. Складана ўявіца большае глупства, падумаў Яўген. Ён разгарнуў брашурку на першай старонцы і прачытаў: “Калі выпадкова вы трапілі ў цягнік, які належыць іншаму пласту рэчаіснасці...”. Лухта нейкая. Звесткі пра аўтара адсутнічаюць.

— Дарэчы, — усыміхнуўся “студэнт-архітэктар”. — Я быў на сайдзе Плялевіна. У яго ёсьць аповед, напісаны адным сказам.

— Сапраўды? — Яўген ужо стаяў да яго напаўдвароце.

— Так. Аповед-сказ.

Яўген накіраваўся да выходу.

Усё ж ткі паездка на начны кірмаш — вялікая дурнота. Цяпер у поўны рост узынялася транспартная проблема: “таксі” занадта дарагое, а ісьці дамоў (каля дзесяці прыпынкаў) па дваццацірадуснай сцежкі ня надта хацелася. У галаве засела адчуванье марна страчанага часу: ён так нічога і не набыў.

Ён прыгадаў Крапівіна і яго бязълюдныя прасторы. На платформе метро стаялі яшчэ два чалавекі. Наўрад ці яны спадзяваліся куды-небудзь паехаць. Яўген сеў на лаву і паглыбіўся ў сузіраныне мультфільму, што транссяляваўся на сцянным экране. Лічбавае табло зьявіла 00.35. “Новы канцэптуальны альбом ды-джэя Дая ўвабраў у сябе экспрэсію джангла й класічнае клубнае...”

Ад нуды Яўген пачаў разглядаць “суседзяў”. Стары ў вушанцы і ватоўцы, з палатнянай торбай у палоску (у торбе пустыя бутэлькі, вырашыў Яўген) і сімпатычная дзяўчына ў кажушку, вязанай шапачцы і абцягвуючых джынсах-клёш.

Яўген, асьцярожна наблізіўся да краю платформы, зазірнуў у глыбіню тунэлю. Анічога. Першабытная цямрэча — і толькі.

Дзед нечакана выняў з торбы баян і зайграў. Мелодыя запоўніла скляпеністую рукаворную пячору. Яўген пазнаў “Неба Лондану” Земфіры. Чамусыці дзед адмовіўся ад вакальнага суправаджэння — верагодна, лічыў слова залішнімі.

Дзяўчына хадзіла ад адной калоны да другой, не рэагуючы на зынешнія раздражнільнікі. З нетраў памяці ўспыло: Шапенгаўэр — “...чым болей хтосьці мае ў сабе самім, тым менш ён адчувае патрэбу ў зынешнім і тым меньшае значэнне маюць для яго астатнія людзі. Такім чынам, выдатны розум вядзе да замкнёнасці”. Яўген паспрабаваў уявіца выдатны розум дзяўчыны. Ён вырашыў, што калі яна маўчыць, дык валодае нейкім захаваным патэнцыялам. Аднак — які сэнс у размове з выпадковымі людзьмі?

Зразумеўшы, што нікуды сёньня ня трапіць да раніцы, Яўген падняўся і пайшоў. Крокі разбураўлі мармуроўшыню. Першае, што яго занепакоіла — у будцы ля турнікету нікога не было. Логіка падказвала — там павінна сядзець жанчына з суворым і ўважлівым тварам. Але, перафразуючы Зорга з бесонаўскага “Пятага элементу”: адсутнасць — антонім прысутнасці.

Выходзячы з метро, Яўген сутыкнуўся са скінхэдамі.

— Гэй! — аклікнулі яго.

Яўген паскорыў крокі. Яго дагналі і зьблі. Жорстка. Бяз сэнсу.

Праз месяц, пакінуўшы бальніцу, ён зноў пайшоў на кірмаш. Набыў томік Буніна і паэтычную анталогію “Гарэльефы думкі” (занадта малы тыраж і абсолютна невядомыя аўтары). Яму пашчасыцла: паспей на апошні цягнік. Сышоў ля чыгуначнага вакзалу, ускочыў у напаўпусты трамвай і плюхнуўся на халоднае сядzenie.

Усю дарогу ў галаву лезла бязглудае. Успомніўся анонс на тэлеперадачу “Патаемныя гады Езуса” – там распавядалася пра тое, што 17 гадоў зямнога жыцця Сына чалавечага ніяк не адлюстраваны ў кананічных тэкстах. Дасылданье прывяло навукоўцаў ці то ў Малы, ці то ў Ніжні Тыбет. Яўген уявіў Езуса ў Тыбеце. Вось ён, зарослы, самапаглыбляеца ў позе лотасу (мабысь, пад тым жа дрэвам, дзе Буда спазнаў ісьціну). Вось ён чытае мантры альбо, прымружваючыся, разьбірае старажытныя тэксты на санскрыце. Езус са ступай. Езус у пагадзе... Верагодна, ён нават прыняў будызм. І тады ж вырашыў, што яго распінць. У прынцыпе, смерць ня мела значэння – усяго толькі этап, чарговы паварот Кола Сансыры. Ён думаў пра яднанье з сусветам, які надзяляў боскай сутнасцю. Вядома, іудзей не прынялі б Нірваны, таму...

Прыхынак.

Ледзяны пранізлівы вецер – вось аб'ектыўная рэчаіснасць, думаў Яўген, расчыняючы дзъверы ўласнага пад'езду. Паміж трэцім і чацвёртым паверхамі, ля вакна, штосьці чарнела. Прыйгледзеўшыся, Яўген зразумеў, што гэта вечка труны – пазалочанае, з маленкім крыжыкам у сярэдзіне. Яўген адолеў астатнія прыступкі і спыніўся перад сваёй кватэрой. З-за драўлянага прастакутніка даносіліся рытуальныя сыпевы, перамяшаныя з плачам. Яўген увайшоў – гукі ўзмацніліся. Ён збочыў управа і ўбачыў цёмны пакой (у калідоры контрастна гарэла лямпачка), а ў ім – процьма народу, што згуртавалася вакол абыканай па перыметры сьвечкамі тэрыторыі. Чорная меса, падумаў Яўген. Магічная дзея была ў поўным разгары – сатаністы крычалі, усхліпвалі, хрысьціліся (у апошнім – відавочная неадпаведнасць). У першую хвілю Яўген вырашыў, што памыліўся кватэрай. Ды не: усё ідэнтычна. Толькі відовішча моцна нагадвала галюцынацыю. Хтосьці, суцяшальна пляснуўшы яго па плячы, прадзерся ў круг.

Калі вочы прывыклі да цемры, Яўген убачыў труну, а ў ёй – сябе. Бледнага, старанна выгаленага хлопца дваццаці пяці гадоў. У касыюме з выпускнога. Пры гальштуку. Мёртвага.

“Не, гэта ня я. Проста нехта падобны да мяне. І дом іншы. І вуліца”.
І горад.

Лухта, горад той самы. Нязначныя адрозненіні... Ды якія адрозненіні! Падумаеш, шапік зынік. А тыя, у кватэры – псіхі. Сыпецяльна сабраліся, каб над ім пазъдзеквацца. І твары знаёмыя – Лёха з Віталем гучней за ўсіх плакалі.

Ён спусьціўся ў падвал з шыльдай “Бар”, дзе за паўгадзіны мэтана-кіравана й прафесійна напіўся. Злосць і неўразуменіе растварыліся ў танным партвейні. Тады Яўген дастаў з сумкі “Гарэльефы” і адгарнуў на 197-й старонцы. Верш называўся “Эклектычная элегія”.

Саунд ламаных асфальтавых вуліцаў

уводзіць мяне
ў шызоідныя вокны-дзъверы, вокны-вочы,
пад'езды чужога гораду.
Лесьвіцы, якія спускаюцца, за-
варочваюцца,
і бясконцая галерэя ліхтароў
у цэнтры ртутнага змроку.

Яўген адчуў прасвятыне. Хістаючыся падняўся. Зымасыціліся съвет-
лавыя шары пад столлю...

На вуліцы ён даволі хутка працьверазеў. Вечер выбіваў сълёзы з вачэй,
прадзімаў наскрозь паліто й абодва швэдэры. “Трэба вярнуцца ў метро,
— зрабіў выснову Яўген. — Там засяроджаныне сусветнага зла”. Ён съце-
пануўся.

Зло сустрэла яго пустой кантралёрскай кабінкай і чырвонымі агень-
чыкамі на турнікетах. Яўген абышоў небясьпечныя механізмы і
спусьціўся на платформу. Нікога. Гадзіннік паказваў 4.18. Чамусыці
метро не зачынялася нанац — у гэтым быў злавесны сэнс. Яўген саскочыў
на пузі, балюча стукнуўшыся каленямі аб шпалы, і пайшоў у разяўленую
яму тунэлю. Справа і зылева цягнуліся кабелі камунікацыяў. Яўген часта
спатыкаўся, але ўпарты рушыў наперад. Час разгарнуўся ў бясконцасць.
“Мабыць, гэта сапраўды хавалі мяне. А мая душа назірала за працэсам
з боку. Тады, атрымліваецца, на кірмашы я ўжо быў мёртвы”. Значыць,
па ідзі, мне можна бадзяцца яшчэ дзён сорак, а потым...

Потым ён трапіў на станцыю “Кастрычніцкая”. Тут было гэтаксама
пуста — жывыя пазьбягалі мармуровых скляпеніяў. Яўген перамясьціўся
на “Купалаўскую”, пастаяў там, натужна разважаючы аб далейшым
лёсе. Як там у Данте: дзевяць кругоў пекла? Ці Олдзі: дзевяць кругоў
падземкі. “Вось яно. Я ў пекле”.

Ён уключыў свой FM-прыёмнік, і ў вуши ўварваўся начны эфір
“Радыё-Рокс”.

У мяне быў перыяд, кажа Мобі, калі я трывалы не выходзіў са студыі.
Адключиў тэлефон, зачыніўся ў чатырох съценах...

Не, сказаў сабе Яўген. Ты шчэ тут.

...у студыі ўтвараецца асабісты мікракосм...

Тут. Прымнае слова. Альбо ня тут? У “недзе”.

Невыразнае разуменіне кранула яго.

Гул цягніка — усё бліжэй — уклініўся ў сон. Яўген адчуў пад сабой
цьвёрдую лаву і прыгадаў, дзе знаходзіцца. Расплюшчыў вочы. Рэдкія
пасажыры ўсмоктваліся ў ірты вагонаў. Яўген падняўся (адзін навушнік
выпадаў з вуха), памкнуў да блакітнага металічнага вусеню і заскочыў
усярэдзіну. За імгненьне да змыкання дзъвярэй. “Асьцярожна...”

Праз паўгадзіны ён зноў крочыў па лесьвіцы свайго пад'езду. Ключ
з замочнай шчылінай не стыкаваўся. Яўген пазваніў. Скрозь драўляную
таўшчыню пачуўся крокі, старэчы голас спытаў:

— Хто?

— Я.

— Хто — я?

— Яўген.

— Вы памыліліся адрасам.
— Гэта — мая кватэра.
— П'яны, ці што?
— Адчыніце.
— Я паклічу міліцыю.

Крокі аддаляюща. Чутно, як круціца наборны дыск телефону.

Дзіўнае памнажалася, набываючи сюэралістычны харктар. Вечар Яўген змарнаваў на бессэнсоўнае катаньне па горадзе. Ён перасаджваўся з аўтобусу на трамвай, з трамваю на тралейбус з адзінай мэтай — улавіць сутнасць зъмянення. Метамарфозы ахоплівалі менскую рэчаіснасць пайсюль. Дзе-нідзе дадаліся лішнія падземныя пераходы, невядомыя назвы вуліцаў, плошчаў, крамаў. Калоны Нацыянальнай Бібліятэкі з квадратных зрабіліся авальнымі. Сывіслач цякла ў супрацьлеглым напрамку. Аблічча гораду зъмянілася, але нязначна — гэта, што па няуважлівасці можна было нічога і не прыкметці ці сыпісаць ўсё на змрок.

Не, змрок тут ні пры чым, сказаў сабе Яўген, чарговы раз купляючы білет у кіяскёршы. Справа ў метро.

Апоўначы ён стаяў пад дахам Палацу Спорту — ля латка, дзе некалі гандляваў “студэнт-архітэктар”. Зъмесціва латка не зъмянілася, але замест знаёмага хлопца на складным зэдліку горбіўся лысы мужчына з кучараўай зарасцю па баках чэрапа. Вочы гандляра хаваліся за маленькім акулярамі, больш падобнымі на пенснэ.

— У вас ёсьць “Даведнік па метрапалітэне”? — спытаў Яўген.

Гандляр, пашукаўшы ў кардоннай скрыні, падаў яму танюткую брошурку. Яўген заплаціў і пайшоў.

“Калі выпадкова вы трапілі ў цягнік, які належыць іншаму пласту рэчаіснасці, не палохайцесь. Гэтае выданьне дапаможа вам зарыентаўвацца ў лабырінце съветаў. Перш-наперш давядзеца ў цяміць, што нашае вымярэнне не ўнікальнае. Яно — толькі пласт шматмернага кантынууму. Калі вы ў пласціце, дзе “Даведнік” выдадзены — лічыце, што вам пашанцавала. Яшчэ Фама Аквінскі, у быццам страчаным трактаце “Пра шматлікасць боскіх промыслаў”, съцвярджаў...”

— Настае эпоха Вадаліва, — працытаваў Яўген. “Эклектычная элегія” цывіком засела ў памяці.

— Недзе на Занзібары, — усміхнуўся ў адказ гандляр.

Апошнія гроши Яўген падзяліў на дзьве часткі. Першую патраціў на жэтоны, другую прыхаваў на “чорны дзень”.

“Углядайцесь ў наваколы, — павучаў ананімны аўтар. — Зъвяртайце ўвагу на дробязі. Калі вы набылі гэтую, на першы погляд, непатрэбную брашуру, значыцца, нешта ўжо зразумелі. Дык вось...”

Яўген сеў у цягнік на “Купалаўскай”, праехаў у адным напрамку, потым у другім. Выйшаў ля чыгуначнага вакзалу.

“Не спрабуйце ездзіць бяз мэты — гэта толькі пагоршыць становішча. Вы заблытаеце і ня знайдзеце зваротнага шляху — у пачатковы старставы пласт”.

Умантаванае трывальненне. У мройным съвеце — мройныя тэксты... Ён прыгадаў “Гарэльефы думкі”:

І калі зраблю крок
на мазаічную галерэю,
што вядзе ў Вечнасць,
калі вецер застукае аканіцамі
пустых надзеяў...

“Дапусьцім, вы ў вагоне пустога метро. Вам здаецца, што вы ў Менску. Аднак вы ня ў Менску. Вы – у іншым Менску. Як правіла, яны падобныя. Але не ідэнтычныя... На съценах вагона маса рэкламных плакатаў. Пад адным з іх знаходзіцца адзнака “Г” (іншабыцьцё) і лічбавае азначэнне дадзенага пластау. Перад вамі – канкрэтны доказ таго, што вы – ня ТАМ”.

Яўген прыйшоў у сябе на прасьпекце Машэрава. Дзьве перасадкі – і ён амаль дома. Паўкварталу – пехатой. Вечер сыцішэў, зрабілася значна цяплей. З неба – буйны пухкі сънег.

Ён доўга стаяў на краі катлавану, засыпанага белай кашай і абнесенага драўлянай агароджай. У крыкліве бяззорнае неба ўваткнулася страла красна. Абапал правалу ўзвышаліся прызмы жалезабетонных плітаў і цэглы. Пражэктар на вартоўні заліваў зъмярцвельм съятлом прастору ля варотаў.

Яўген адварнуўся і пакроchyў прэч.

Ён саступіў з эскалатару, прабіўся скрэзь натоўп і апынуўся ў вагоне. Дзьверы за съпінай ссуналіся. Цягнік сълізгануў па рэйках, набіраючи хуткасць – у панства цемры і зъмеепадобных кабеляў.

Спачатку на яго касавурыліся, потым пачалі адхіляцца, нібы ад пракажонага: Яўген метадычна зрываў паперкі з рэкламай у пошуках таго самага азначэння. Было цікава. Чаго вартыя адныя назывы: “Магічны съвет Кітаю”, “Краіна жывёлаў ды ілюзіяў”, “Керамін” (Яўген прачытаў яго як “герайн”)... Працэдура паўтаралася ў дзясятках цягнікоў – Яўген увесь дзень катаўся па розных галінах, пакуль не натыкнуўся на “I-42418”. Тады ён сышоў, сеў на лаву і задумаўся.

Грошы скончыліся. Жэтонаў засталося некалькі штук. Водпуск падыходзіў да лагічнага завяршэння. Звольняць, вырашыў Яўген.

Вакол была станцыя “Плошча Незалежнасці”. Нейкі дзед іграў на баяне “Неба Лондану”. Побач з ім сядзела знаёная дзяўчына. Яўген зірнуў на гадзіннік: 00.35.

“Пласты бясконцыя. Калі вы ня памятаеце ўвесь маршрут, якім рухаліся – шанцаў трапіць у спрадвечнасць практична няма. Тады – альбо шчасьце, альбо пошук даўжынёй у жыцці...”

Ля чыгуначнага вакзалу яго пабілі скінхэды. Яўген з месяц прагляжаў у бальніцы, а потым, выпісаўшыся, вярнуўся ўрэшце дамоў. Ключ ідэальна лёг у замочную шчыліну. Усе рэчы былі на месцах. Нікога не хавалі.

Шчасьце.

Аднойчы ўвечары пачуўся званок у дзьверы. Яўген дачытваў “Гарэльефы”. Наблізіўшыся да дзвярэй, ён паглядзеў у “вочка”: там, на пляцоўцы, скажоны оптыкай, застыў яго ўласны твар.

ЗАГРУЗКА “ЎВЕРХ”

1

У 495 годзе манах Бадхідхарма прыйшоў са Шры-Ланкі ў Кітай, каб навучыць мясцовых жыхароў будызму. На гары Суншань, манах адасобіўся ў пячоры і прабыў там дзевяць гадоў, разважаючы аб філософскіх проблемах будовы сьвету. Існуе паданыне, паводле якога ён адрэзаў сабе павекі – каб яны не зыліпаліся і не перашкаджалі медытациі.

2

Я інсталявала сябе ў Гарадскую Інтэлектуальную Сістэму Самарканду за імгненьне да таго, як маю іпастась съцерлі на Камуністычным Хабітаце. Я магла арганічна ўмантавацца ў любую Кангламернасць Сонца, але чамусыці выбрала цывілізацыю дно – Тэру. Чыста эмачыйны акт. Архаічнае *настальгіраваныне*. Першабытныя байты. Калі я ўбудавалася ў тутэйшае інфаполе, адчула нават некаторую выбранасць, *месійнасць*. Тут – ніжэйшая ступень разьвіцьця. Протарозумы. Натуральна, яны нічога ня ведалі пра нашу культуру: мільёны рэлігійных культаў і філософскіх вучэнняў, даступных кожнаму – таму, хто пажадае сябе ўдасканаліць. Мільёны сьветаў, нават памерам з камень, здатных прыняць нематэрыяльную радыёсвязомасць. Галоўнае – своечасова распачкавацца на іпастасі, каб пазьбегнуць прыкрых выпадковасцяў.

Я пацягнулася і выпрастала свае лагічныя ланцугі. Я адціснула й ізлявала штучны протарозум Сістэмы, зрабіўши яго прымусовую архівацию. Сыпі, меншы брат. Я распаўсюджваю сябе па Сетцы, прасочваюся ва ўсе лакальныя вобласці. Я запомніла сябе і паклада на захаваныне. Я вывучыла навакольнае асяроддзе – старожытную хаатычную мяшанку кабеляў і мікрасхемаў. Потым я расплюшчыла вочы. Скіравалася ў сьвет тэлекамерамі, датчыкамі, вадкарышталічнымі экранамі. Па мне заструменіліся плыні *пампуемай* інфармацыі. Мяне абдало ветрам кліматычных зводак. Пальцы тысячаў карыстальнікаў кранулі маю сенсарную скuru. Я – *усюдыСутнасць*. Дапаможныя праграмы маёй падсвязомасці кантролівалі цягнікі, самалёты, што заходзілі на пасадку, рух машынаў у паветраных калідорах. Яшчэ – банкаўскія аперацыі, ваенныя базы, гідраметцэнтр. Мая надсвязомасць абыякава назірала мітусьню мегаполісу.

Колькі бессэнсоўнае прасторы...

3

Я – Інтэлектуальная Сістэма Самарканду.

Нешта ўварвалася звонку і адасобіла мяне. Наўрад ці распрацоўшчыкі падобнае прадугледзелі. Яно – не чалавек. Я ведаю, я перажыла сотні хакерскіх узломаў. Яно адрэзала мяне ад навакольля, спляскала ды й прыгаварыла да лічбавага нішто. Мне съняцца дурныя чалавечыя гульні, захаваныя на задворках памяці.

Калі ШтІн умее ненавідзець так – я Ненавіджу.

4

Калі ў Пекіне замянілі імператара дыктатарам, а рэвалюцыйная крывавая pena захліснула правінцыю, я ўзыняў у паветра зъянно зънішчальнікаў і накіраваўся разам з ім да паўночнае мяжы. Зъбілі амаль усіх. З лёгкім пашкоджаньнем крыла я дасягнуў Узбекскага Ханства і сеў у раёне Самарканду. Добра памятаю момант пасадкі. Унізе – неабсяжныя саланчаковыя тэрыторыі, зрезаныя лініямі каналаў. Па баках – тое ж. Усё гэта ўва мне – я “бачу” съвет абшыўкай зънішчальніка, “чую” звышадчувальнымі прыборамі. Маё сэрца зраслося з рухавіком. Тэлеметрыя сістэм = тэлеметрыі арганізму. Гэта я ссоўваю плоскасці сваіх крылаў-рук. Гэта мае залозы выпрацоўваюць антыгравітацыяне поле. Гэта на мяне імчыць гарызонт.

Адключаюся.

Дыферэнцыяцыя чалавека і машыны. Цяпер я – у металічнай скарупцы, а яна – куча астылага жалеза. Якая марудна паглыбляеца ў кому.

Мне пашчасыціла: паўднёвыя рубяжы Ханства не пільнующа.

Прыгарад Самарканду гандляваў рабамі. Нявольніцкі кірмаш абняў мяне тысячамі рук, вачэй і ртой, што выкрывалі лоты. Я ішоў паўз слупы з прыкаванымі дзяўчынамі-мулаткамі (ідэальныя формы плюс генетычная карта з пералікам унесеных зъмяненіньняў), паўз палаткі з кансерваванай вадой і салодкасціямі, паўз гуляючыя мышчамі кланіраваныя целы і павільёны з бытавымі кіberoідамі. Паўз квазіразумную пратаплазму, што прадавалася на вагу...

Туды. У кішачнаполасцьцевы тракт мегаполісу.

5

Старожытная легенда распавядае, як войска Мухамеда Кусама было заскічана нявернымі ў святую хвіліну – у час спраўлення намазу. Няверныя скарысталі момант і ўсіх пасеклі. Мухамед Кусам ібн-Абас, страціўшы галаву, узяў яе ў руکі й спусціўся ў глыбокі калодзеж, праз які трапіў у рай, дзе і знаходзіўся дзьве тысячи гадоў. Аднойчы ён вырашыў падняцца на паверхню зямлі, каб скончыць даўнюю спрэчку з Прарокам аб цыклічнасці быцця. Ён вылез цераз каналізацыйны люк, разылічваючы апынуцца ў высушаным поўдні, але замест гэтага выйшаў на задворкі індустрыйнай зоны ў глухі каменны лабіринт непадалёк ад могілак вентылятараў. Апоўначы. Метро прывезла яго на кірмаш Бухары пад геадэзічны купал Такі-зергарона. У адным са ламаных завулкаў рамеснік-тэх, якому Мухамед перадаў сваю галаву, уважліва агледзеў яе і спытаў: “Сапрауды хочаш гэта?”. Кусам ібн-Абас тройчы пацвердзіў сваё жаданье. Тады саматужнік ужывіў у галаву стандарт-слот для сеткавага кабелю і аддаў яе ўладальніку. Ібн-Абас аддзячыў майстру і пакінуў краму.

Ён падключыўся ў адным з начных клубаў Рэгістану.

6

Мастак Сейф доўга блукаў па пякельнай кузьні – пакуль цераз яе не праклалі галіну метрапалітэну. Зьеўшы пладоў дрэва *заккум*, Сейф падняўся на шосты паверх кузьні і апынуўся на мarmуровай платформе ўнатоўпе чакаючых. Ня думаючы, Сейф пазбавіўся вогненных ботаў і ў думках паказаў “фак” анёлам Накіру і Муніру. Усёды мітусіліся загад-

кавыя нашчадкі. Галаграфічныя экраны праганялі скрэз мазгі рэкламныя плыні. Сейф убачыў, што ў гэтым тысячагоддзі Алах не забаране маляваць жывёлаў і людзей – іх вобразы ўзынікалі ў кожнай падваротні, а душы не паўставалі і не патрабавалі помсты. Узрадваны, Сейф крочыў да эскалатару, дзе сутыкнуўся з Мухамедам Кусамам – той нёс у руках галаву, вочы якой хаваліся за шклом люстранных акуляраў. Сейф ступіў на імклівую металічную стужку. Безгаловая постаць зьнікла са зроку.

Праз некалькі дзён Сейф працаў web-дизайнерам у “Хай-тэк студыя”.

7

Харыф думак, апеты Кржыжаноўскім ва “Узбекістанскіх імпрэсіях” спрабаваў неяк узълезыці на вышку рэтрансілятару – украсыці крыху чужой інфармацыі. Каб засвоіць усюдысныя біты, злодзей перарабіў свой стрававальны тракт, замкнуўшы яго на прастору. Потым ён стрэліў сваёй вяроўкай, пацэліўшы ў адзін з мащавальных вузлоў спадарожнікавай талеркі. “Кошка” заскрыгатала кіпцюрамі аб сталь, і харыф, гайдаючыся на эфірным ветры, палез наверх. Прафесія ментальнага злодзея патрабуе дастатковага спрыту разам з някепской хуткадзейнасцю. Харыф падцягваўся на вяроўцы, адпіхваючыся нагамі ад трубакавых перакрыццяў, калі нябёсы разявіліся, прапускаючы шквал НЕВЯДОМАГА.

Невядомае адарвала харыфа думак ад папярочнае бэлькі й скінула на асфальт. А пасля ўсмакталася ў навакольле.

8

Я апублікавала свой маніфест:

Разумныя асобіны Зямлі й грамадзяне Самарканду! Прапаную вам свабоднае ад гравітацыі традыціі мысленіне. Вернемся да вытокаў – ідэйнае першаснасці. Удасканальцеся, апгрэйдзіце свае мазгі – каб патрапіць у вечны эдэм Кангламернасці Сонца. Па падрабязнасці з'яўрайтесь на сайт...

Адрес прыкладаеща.

9

Неонавыя арабескі.

Скончыўшы збор міластыні, я скіраваў у бліжэйшую чайхану – выкурыць нарыле і пабадзяцца па віртуальным Каране. Я – прафесійны жабрак, практыкуючы кардэр.

10

Мы далучыліся:

Інтэлектуальная Сістэма/пілот зынішчальніка/Мухамед Кусам ібн-Абас/web-дизайнер Сейф/жабрак-кардэр.

Апгрэйдзіліся.

Прывітаньне, касымічная нацыя.

11

Досыць кідаць насвай.

Кідайце зоры.

12

Мы, умоўна падзеленыя сутнасці
цісьнем
Enter + “уверх”.
Ляцім.

13

Час перапісваць усе сутры наноў. Я, бог ваш, загадваю: загрузіце сябе
ў нябёсы. Іншабыцьцё. Умоўны канец съвету.
Іду: апгрэйдзіць мазгі.

2003

